కృష్ణార్జున సంవాదం - 2

భక్తి భావన పై సరికొత్త దృక్కోణం

మర్నాడు అర్జునరావు రోజూకంటే ముందుగా నిద్రలేచాడు. రోజూలా బెడ్‌కాఫీ అని అరవకుండా చకచకా కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాడు. బావ కృష్ణారావు దేవుడిముందు ధ్యానంలో వుంటే తనూ వెళ్ళి పక్కనే కూర్చున్నాడు. తర్వాత సుభద్ర ఇచ్చిన కాఫీ, టిఫిన్లు సేవిస్తూ ఇద్దరూ కబుర్లలో పడ్డారు. సుభద్ర పనిమనిషిపై అజమాయిషీకని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

"ఈ రోజెందుకో మనసంతా ప్రశాంతంగా ఉంది బావా!" అన్నాడు అర్జునరావు.

కృష్ణారావు నవ్వి, "భక్తులు సూర్యోదయం కాకుండా లేస్తారు. స్నానంచేసి దైవప్రార్థన చేసేదాకా పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టరు. అలా చేస్తే మనసు ప్రతిరోజూ ప్రశాంతంగా వుంటుంది" అన్నాడు.

"అంటే భక్తి పేరిట క్రమశిక్షణ పాటిస్తే శరీరానికి ఆరోగ్యం, మనసుకు ప్రశాంతత ఉంటాయనేగా నీ ఉద్దేశ్యం? మరి ఆఫీసులో మా బాసున్నాడు చూడు. ఆయన రోజూ తెల్లారకుండా లేచి చన్నీటిస్నానం చేస్తాడు. పుణ్యదినాల్లో ఆఫీసున్నా కటిక ఉపవాసం ఉంటాడు. కానీ ఎప్పుడూ చిరుబురులాడుతూ స్టాఫ్ మీద విరుచుకుపడతాడు. ఆయన ముఖంలో చిరునవ్వు చూడాలన్నది స్టాఫందరికీ తీరని కోరిక. ఆయన ప్రశాంతత పోగొట్టింది భక్తేనని మాగట్టి నమ్మకం. బాధితులం కాబట్టి మేమంతా ఆయన భక్తిని తిట్టుకోని రోజుండదు"అన్నాడు అర్జునరావు.

"డెబ్బై ఏళ్ళ వయసున్న మా బామ్మ కార్తీకమాసం రాగానే తెల్లారకుండా లేచి చన్నీటి స్నానం చేస్తుంది. చలికి గజ గజ వణుకుతూనే తడిచీర మడిబట్టగా కట్టుకుంటుంది. కటిక ఉపవాసం చేసినా ఇంటిల్లిపాదికి తనే వండుతుంది. ఇన్ని చేసినా ఆవిడలో కోపం, విసుగు, చిరాకు వంటివేం కనపడవు. రోజంతా ఉత్సాహంగా నవ్వుతూ కబుర్లాడుతుంది. చీకటి పడేముందు మా ఇంటికి కిలోమీటరు దూరంలోని గుడికి నడిచివెళ్ళి దేవుణ్ణి దర్శించి మాకు ప్రసాదం తెచ్చి పెడుతుంది. రోజంతా ఉపవాసమున్నా మేంతిన్నాకే భోంచేస్తుంది. అదీ భక్తి! నీ బాస్‌ది భక్తి కాదు, షో అంటే ప్రదర్శన!"

"షో ఐతేనేం తెల్లారకుండా లేచి, చలిలో కూడా చన్నీళ్ళ స్నానం చేసి, పగలంతా కటిక ఉపవాసముంటే భక్తి కాకుండా పోతుందా?" అడిగాడు అర్జునరావు.

"నీకో చిన్న కథ చెబుతా, విను" అన్నాడు కృష్ణారావు.

జ్ఞానపిపాసతో ఓ మహాపండితుడికి శిష్యుడయ్యాడు అప్పన్న. అప్పటి సంప్రదాయం ప్రకారం అతడి లాడ్జింగూ, బోర్డింగూ గురువింట్లోనే.

అప్పన్న శ్రద్ధగా, ఏకాగ్రతతో పండితుడు చెప్పేదంతా వినేవాడు. గురుపత్ని అతడికి భోజనం పెడుతూ భర్త ఆదేశం ప్రకారం అన్నంలో నేయికి బదులు ఆముదం వడ్డించేది. పాఠాలుతప్ప మరి దేనిమీదా దృష్టిలేని అప్పన్న గురుపత్ని ఏంపెడితే అది కిమ్మనకుండా తినేసేవాడు. అలా కొన్ని నెలలు గడిచాక ఒకరోజున అతడు గురుపత్ని వడ్డించిన ఆముదాన్ని అన్నంలో కలిపి ఓ ముద్ద నోటబెట్టి తుఫుక్కున ఉమ్మేసి, "అమ్మా! ఈ రోజు అన్నం ఆముదం కంపుకొడుతోంది" అన్నాడు. ఇది గమనించిన పండితుడు అప్పన్నవద్దకొచ్చి, "ఈ కంపు రోజూ వున్నదే. ఈరోజు నీకిది తెలిసిందంటే నీ దృష్టి ప్రాపంచిక విషయాలపైకి మళ్ళిందని అర్థం. అంటే ఈ రోజుతో నీ విద్యాభ్యాసం పూర్తయిందన్నమాట" అన్నాడు.

కథ విన్న అర్జునరావు, "ఈకథ నాకు చిన్నప్పుడే తెలుసు. మా అమ్మ చెప్పింది. చదువుకునేవాళ్ళకు రుచుల పట్టింపూ, షోకులూ తగదని దీని నీతి. ఔనా?" అన్నాడు.

"తెలుసుకదా - మరా నీతి విద్యార్థులకే పరిమితం కాదు. అభిరుచినిబట్టి ఒకోమనిషికి ఒకోలక్ష్యం వుంటుంది. కొందరికి విద్య, కొందరికి ఆటలు, కొందరికి లలిత కళలు అలాగన్న మాట! లక్ష్యసాధనకు ప్రాపంచిక విషయాలపై దృష్టి తొలగిపోయేటంత ఏకాగ్రత అవసరం"

"అయితే?" అన్నాడు అర్జునరావు.

"అన్ని లక్ష్యాల్లోకీ గొప్పది భక్తి. అది లక్ష్యం చేసుకున్నవారికి అహం, ద్వేషం, కోపం నిషిద్ధం. ఆ విషయం మరచి మరెన్ని నియమాలు పాటించినా అది భక్తి అనిపించుకోదు. అందుకే నీ బాస్‌ది ప్రదర్శనే తప్ప భక్తి కాదన్నాను. అలాంటి ప్రదర్శనను దేవుడు మెచ్చడు" అన్నాడు కృష్ణారావు.

"అయ్యో! అలాంటప్పుడు మా బాస్ శరీరాన్ని కష్టపెట్టే కఠోరనియమాలు పాటించడం వృథా. అవి మానేస్తే ఆయనా, మేమూ కూడా సుఖపడతాం కదా!" భాధగా అన్నాడు అర్జునరావు.

"మనదేశంలో నీ బాస్ లాంటివాళ్ళు చాలామందే ఉన్నారు. వాళ్ళు భక్తులు కాదు. శాపగ్రస్థులు. అంతా దుప్పటి కప్పుకుని వెచ్చగా పడుకునే సమయంలో నిద్రమాని, చన్నీళ్ళ స్నానం చేయమన్నది దేవుడు వాళ్ళకిచ్చిన శాపం" అన్నాడు కృష్ణారావు.

"ఐతే మరి నీ బామ్మ కూడా శాపగ్రస్థురాలేనా?"

"నీ బాస్‌కి భక్తి శాపం. అందుకే ఆయన రోజంతా కోపంగా, చిరాగ్గా ఉంటాడు. మాబామ్మకి భక్తి వరం. అందుకే తను రోజంతా నవ్వుతూ, ఉత్సాహంగా ఉంటుంది. ఇంకా వివరంగా చెప్పాలా?"

"చెప్పాలో వద్దో నిగమ శర్మ కథవిని చెప్పు" అన్నాడు అర్జునరావు.

నిగమశర్మ సద్బ్రాహ్మణ వంశంలో పుట్టినా వేశ్యాలంపటుడయ్యాడు. సోదరి అతడికి ఆశ్రయమిచ్చి సద్బోధ చేసింది. అతడామె నగలు దొంగిలించి పారిపోతే దారిలో కొందరు దొంగలతణ్ణి చావదన్ని నగలు లాక్కుని వెళ్ళారు. ఓ రైతు అతడి దురవస్థకు జాలిపడి ఇంటికి తీసుకెళ్ళి సపర్యలు చేశాడు. కాస్త కుదుట పడ్డాక, నిగమశర్మ రైతు భార్యను లేవదీసుకుపోయాడు. ఇన్ని పాపాలు చేసి చివరకు నృసింహతీర్థంలో ప్రాణాలు విడిస్తే అది పవిత్రతీర్థమైనందున అతడికి పుణ్యలోకం ప్రాప్తించింది. అర్జునరావీ కథ చెప్పి, "నిగమశర్మ చేసిన అన్ని పాపాలూ పుణ్యతీర్థంలో, అదీ అనుకోకుండా చనిపోతే ఫట్! మరి తెలిసి పుణ్యకార్యాలు చేసే మా బాస్ శాపగ్రస్థుడెందుకౌతాడు?" అన్నాడు.

"వెరీ గుడ్ క్వెశ్చన్! మన పురాణాల్లో పాపాత్ములు చచ్చి పుణ్యలోకాలకెళ్ళిన కథలు చాలా వున్నాయ్. పాపాత్ముడు చస్తే ప్రపంచానికి పీడ విరగడౌతుంది కదా! అంటే వాడి చావు ప్రపంచానికి మహోపకారం. కాబట్టి వాడు పుణ్యతీర్థాల్లోనే కాదు, ఎక్కడ చచ్చినా పుణ్యలోకాలకు వెడతాడు. అంటే పాపాత్ముడి పుణ్యం వాడి చావులోనే వుంది".

"చమత్కారం బాగానే వుంది కానీ నిగమశర్మ కథ విన్నవాళ్ళు, తాము కూడా చేయ్యగలిగిన పాపాలన్నీ చేసి అప్పుడో పుణ్యక్షేత్రానికి వెళ్ళి చస్తే సరిపోతుందనుకోరా?"

"దానికి యోగముండాలి. నాస్తికుడైన ఓ పాపాత్ముడుకి అవసానదశ వస్తే చావుకిముందైనా ఒక్కసారి 'నారాయణ' అనమన్నారు వాడికి అయినవాళ్ళు. పుణ్యలోకాలకు వెడతావని కూడా ఆశ పెట్టినా వాడు నారాయణ అనలేదు. అప్పుడు వాళ్ళు కొబ్బరి నార తెచ్చి అదేమిటని అడిగారు. 'నార' అంటే సగం పుణ్యమైనా వస్తుందని వాళ్ళ భ్రమ. కానీ వాడా నారను చూసి, 'ఇదా ఇది పీచు' అన్నాడు." అన్నాడు కృష్ణారావు.

అర్జునరావు కిసుక్కున నవ్వి, "నాస్తికుడికి బుర్రలేదు. కానీ మన పురాణాలు తెలివైన పాపాత్ముల్ని చచ్చేదాకా పాపం చెయ్యొచ్చని ప్రోత్సహిస్తున్నాయ్. కాదంటావా?" అన్నాడు.

"ఆకాశంలో అంతెత్తునుంచి భూమ్మీదున్న నలుసంత పదార్థాన్ని కూడా చూడగలదు గెద్ద. కానీ అది అద్భుతమైన తన నిశితదృష్టిని క్రిమికీటకాలను గుర్తించి తన కడుపు నింపుకుందుకే ఉపయోగిస్తుంది. నువ్వనే పాపాత్ముల తెలివి అలాంటిది. లేకుంటే మన పురాణాల్లో కర్మకంటే మనసుకు ప్రాధాన్యమిచ్చిన కథలు కోకొల్లలు. పుణ్యాత్ముడైన ధర్మరాజు యుద్ధంలో ఒకే ఒక్క అబద్ధమాడినందుకు శిక్షగా మరణానంతరం ఒక్కరోజు నరకాన్ని చూడాల్సొచ్చింది. కర్మకంటే మనసు ప్రధానమని చారుమతి కథ విన్నా తెలుస్తుంది" అన్నాడు కృష్ణారావు...

బాలవితంతువైన చారుమతికి ఆశ్రయమిచ్చే వాళ్ళులేక వేశ్యావృత్తిని స్వీకరించింది. డబ్బు బాగా గడించేక మకాం ఊరిమధ్య పెద్ద ఇంట్లోకి మార్చింది. ఎదిరింటి అరుగుమీదుండే ఓ సన్యాసి నిత్యం దేవుడిపేరే జపిస్తూ తనవద్ద కొచ్చిన వారికి నీతి భోధలు చేసేవాడు. కానీ ఆయన దృష్టంతా చారుమతి ఇంటికి వచ్చిపోయే విటులమీదే వుండేది. మనసులో పాపకార్యాలనే వూహించుకుంటూ ఆమెను తిట్టుకొనేవాడు. చారుమతేమో మనసులో తన నికృష్ట జీవితానికి బాధపడేది. ఇద్దరూ ఒకేరోజున మరణించగా మనసులో వేశ్యను నింపుకున్న సన్యాసి నరకానికీ, సన్యాసి ఔన్నత్యాన్ని నింపుకున్న చారుమతి స్వర్గానికీ వెళ్ళారు...

అర్జునరావు బావ వంక అదోలా చూసి, "కథలెన్ని చెప్పు మన పురాణాలు విన్నవార్ని నిగమశర్మే ఎక్కువ ప్రభావితం చేస్తాడు" అన్నాడు.

"అది తప్పు. వన్డే క్రికెట్ తీసుకో. అప్పుడప్పుడు అగార్కర్, జహీర్‌ఖాన్, హర్భజన్, ఇర్ఫాన్ పఠాన్ రెగ్యులర్ బ్యాట్స్ మన్ కంటే మెరుగ్గా, తక్కువ బంతుల్లో ఎక్కువ పరుగులు చెయ్యొచ్చు. ద్రవిడ్, టెండూల్కర్, సెహ్వాగ్ లు రెగ్యులర్ బోలర్లకంటే మెరుగ్గా తక్కువ పరుగులకు ఎక్కువ వికెట్లు తీయొచ్చు. ఐనా వాళ్ళను బ్యాటింగుకీ, వీళ్ళను బోలింగుకీ టీంలోకి తీసుకోరు. పురాణాల్లో పాపపుణ్యాలూ అంతే. ఒక్కపుణ్యంతో పాపాలన్నీ పోయినా పాపాత్ముడు పాపాత్ముడే ఒక్క పాపంతో పుణ్యమంతా నశించినా పుణ్యాత్ముడు పుణ్యాత్ముడే మధుమేహరోగికి ప్రాణాంతకమని పంచదార విషమైపోదు. కొందరు రోగుల ప్రాణాలు నిలబెడితే పాముకవిషం విషం కాకుండానూ పోదు. సందర్భానుసారంగా విషయాన్ని అన్వయించుకునే వివేకాన్ని ప్రతిమనిషి అలవర్చుకోవాలి" అని "నీ ఆఫీసుకు టైమౌతోంది. నా ప్రయాణం

రేపు కదా! మిగతావిషయాలు సాయంత్రం మాట్లాడుకుందాంలే" అన్నాడు కృష్ణారావు.

అర్జునరావు చటుక్కున వాచీ చూసుకుని, "అరే మాటల్లోపడి నేను ఆఫీసు సంగతే మర్చిపోయాను. ఇక భక్తిలో పడితే ఈ ప్రపంచాన్నే మర్చిపోతానేమో!" అంటూ అక్కణ్ణించి లేచాడు. "నువ్వు మరిచినా ఆఫీసు గురించి నేను నీకు గుర్తుచేసా కదా! భాధ్యతల్ని మర్చిపోనివ్వని జ్ఞాపకశక్తి భక్తివల్లే అలవడుతుంది. అదెలాగో సాయంత్రం చెప్పుకుందాం" అన్నాడు కృష్ణారావు. వాళ్ళా సాయంత్రమేం మాట్లాడుకున్నారో వచ్చే నెల తెలుసుకుందాం.

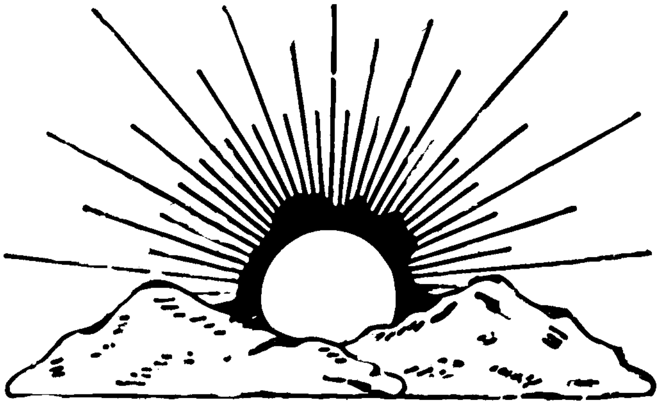

ఇలా అన్నారు

దేవుడి మీద భక్తి కాకపోయినా, భయంతోగాక, మూర్ఖత్వంతో కాక, స్వలాభాపేక్షతోకాక, అవ్యాజమైన నమ్రతతో, తనలో గాని, బయటగాని వున్న విజ్ఞానానికి, సౌందర్యానికి, శక్తికి ప్రణమిల్లడం గొప్ప శాంతి, పురోభి వృద్ధికి మార్గం

మ్యూజింగ్స్‌లో చలం